

янский пѣвчески виртуозитетъ. Тази чувствена, изящна мелодия засѣнява съвсемъ текста, убива съвсемъ драматическото действие, и изтиква на съвсемъ заденъ планъ инструменталната частъ на операта — отдалечи я отъ началния пѣтъ, който ѝ бѣха начертали флорентинцитѣ — съ създадения отъ тѣхъ „stilo rappresentativo“. Повръщането ѝ къмъ началния пѣтъ се постигна чрезъ знаменитата реформа на Глукъ. Най-виднитѣ представители на Н. ш. сж: Алесандро Скарлати, Лео, Порпора, Дуранте, Греко, Йомели, Сашини, Пичини, Тераделасъ и др. Въ Германия последни представители на тази школа сж: Хасе, Науманъ и Граунъ. Хенделъ, Глукъ и Моцартъ сж били повлияни отъ Н-та ш., но скоро се отърсватъ отъ влиянието на нейнитѣ майстори, и създаватъ националенъ нѣмски оперенъ стилъ. Комическата (buffa) опера има своето начало сжщо отъ Неаполъ.

Невми — нотното писмо, въ което сж се нотирали пѣснопѣящата на латинската църква презъ ранното сръдножковие. Отначало, това нотно писмо е означавало само главното направление на мелодията — възходяще или низходяще, а ритмичнитѣ означения — неопредѣлени. Формата на Н-тѣ е била различна въ различнитѣ мѣста и епохи. Въ Х в. започватъ да опредѣлятъ тоновитѣ височини съ линии. Първата линия е била фа, и се е отбелязвала съ червенъ цвѣтъ, втората е била до — съ жълтъ цвѣтъ. Съ усъвършенствуването на Гвидовата линейна система се премахва и най-малката неопредѣленостъ за означаването на тоновата височина, като успоредно съ това се е развивала и формата на нотитѣ, започвайки съ квадратната, и достигайки до облата. (Гл. Нотно писмо).

Невшималъ, Йозефъ — Nevšimal, Josefъ — воененъ капелмайсторъ, род. 16 ноем. 1843 въ Сливъ (Чехия), училъ въ Загребската консерватория, отъ 1890 до 1907 билъ капелмайсторъ на 22 Тракийски полкъ въ Самоковъ.

Негели, Хансъ Георгъ — Nägeli, Hans Georg — именитъ музикаленъ педагогъ и способенъ гласовъ компонистъ, род. 16 май 1773 въ окол-

ноститѣ на Цюрихъ, умр. 26 дек. 1836, училъ музика въ Цюрихъ и Бернъ; билъ дълги години учителъ по музика въ народно училище; притежателъ на музикално издателство, което периодически е пушало клавирна музика (между друго и двѣтѣ Бетховенови сонати ор. 30 № 1 и № 2, авили се за пръвъ пѣтъ печатно въ изданието на Н. презъ 1830). Основателъ и дългогодишенъ председателъ на „Швейцарското дружество за музикална култура“ и създателъ на мжжкитѣ пѣвчески дружества, Н. има голѣми заслуги за музикалния напредѣкъ на Швейцария. Компониралъ пѣсни въ народенъ, достъпенъ стилъ, сжщо хорови пѣсни, метети и др. и писалъ: „Пѣвческо-образователно учение върху Песталоциева основа“, сжщо такава върху „Пфайфорова основа“ (1810), „Школа за хорова пѣние“ (1821), „Лекции върху музиката, съ огледъ къмъ дилетантитѣ“ (1826), „Спорѣтъ между старата и новата музика“ (1827) и др.

Негинотъ, евр. — общо име на струнитѣ инструменти у евреитѣ.

Неглидженте, ит. negligente — небрежно.

Недбалъ, Оскаръ — Nedbal, Oskar — чешки компонистъ и диригентъ, род. 26 мартъ 1874 въ Таборъ, умр. 23 дек. 1930 въ Загребъ (хвърлилъ се отъ втория етажъ на тамошния народенъ театъръ), ученикъ на Пражката консерватория (Беневицъ, Дворжакъ, Книтълъ и Щекеръ), започналъ кариерата си като виолистъ въ „Чешкия квартетъ“ (до 1906), едновременно подвизавайки се и на диригентско поприще, ржководейки „Чешката филхармония“, после виенския „Тонконстлероркестъръ“ (1906—1918); отъ 1919 диригентъ въ Националния театъръ въ Прага, а отъ 1928 — директоръ на чешкия театъръ въ Братислава. Творби: скерцо за оркестъръ, вариации, романда и балада — за пиано, соната за цигулка и пиано, оперитѣ: „Благочестивата Варвара“, „Полска кръвъ“ (най-популярната), „Празникитѣ въ Винцеръ“, „Хубавата Сакия“, „Ериванъ“, балетитѣ: „Ленивиятъ Хансъ“, „Бабата на дявола“. Вълшебнитѣ приказки на бабичката и комическата опера „Селякътъ Яковъ“. Балетитѣ и опе-